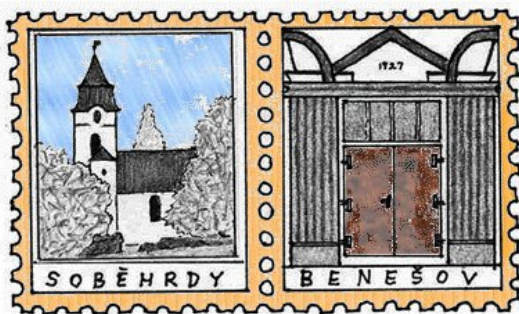

**ČÍSLO 125
(4/2025)**

ZIMA 2025

**Věstník
evangelických sborů
na Benešovsku**

SOBĚHRDSKÝ BRATR

Betlém před diakonickým domovem seniorů v Libici, prosinec 2025.

Z obsahu:

- Adventní slovo E. Potměšilové
- Rozhovory s V. Skopcovou a D. Křížkovou
- Vánoční kalendář akcí a pozvánky

Adventní slovo

Milé setry a milí bratři, přátelé. Pro adventní zamyšlení jsem si vybrala text z 21. kapitoly Matoušova evangelia:

„Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfage na Olivové hoře, poslal Ježíš dva učedníky a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco říkal, odpovězte: ‚Pán je potřebuje.‘ A ten člověk je hned pošle.“ To se stalo, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka: Povězte dceři siónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.‘ Učedníci šli a učinili, co jim Ježíš přikázal. Přivedli oslici i oslátko, položili na ně pláště a on se na ně posadil. A mohutný zástup prostíral na cestu své pláště, jiní odsekávali ratolesti stromů a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!“

Ne. Nespletla jsem se. Chci mluvit o adventním čase, přestože text z Matoušova evangelia slyšíme před Velikonocemi o Květné neděli. Tak tedy Advent – několik týdnů do Vánoc, odpočítávání času, chystání, těšení, uklízení, čas příprav. Advent znamená příchod Ježíše Krista do našeho světa a na ten se chceme připravit. Jen abychom se při všem tom chystání a slavení s Ním neminuli. Vždyť za tím vším je ta úžasná zpráva: Bůh přichází za lidmi. Přichází někým vítán, jinými odmítán, ale přichází. Advent zřetelně ilustruje zprávu, že Bůh je v pohybu: „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna...“

Jenomže ten obraz není úplně kompletní. Právě oddíl z Matouše doplňuje příběh Božího syna přicházejícího za člověkem o podstatný detail. Když se Ježíš blíží k Jeruzalému, vysílá učedníky: „Jděte do vesnice, která je před vámi,...“ Dva z jeho učedníků mají jít a něco pro něj připravit, zajistit dopravní prostředek, oslíka, na kterém vjede do hlavního města. V bibli se nic nevypráví jen tak: Sám Ježíš chce, aby mu jeho blízcí s jeho příchodem pomohli. Mají pomoci s organizováním Ježíšova adventu, jeho příchodu. Nemají být pasivními diváky. Tady se vypráví o příchodu Ježíše Krista, kterému předcházela aktivita jeho učedníků. Bůh si povolává lidi, aby mu trochu pomohli. Chce asistenci, naši ruku přiloženou

k dílu. Jistě, samotné Ježíšovo narození se událo zcela v Boží režii a je obklopeno velkým tajemstvím, nad kterým dodnes žasneme. Ale jakkoliv má tady Bůh první a hlavní slovo a vše jakoby ve svých rukou, chce do toho dění zapojit i nás. Náš úkol může mít všelijakou podobu, nápadnou i nenápadnou, to podle našich možností a schopností. Jde o to, jestli uslyšíme Ježíšovo slovo a necháme-li se osobně angažovat. Osobně. Protože Bůh mluví jen a jen osobně. A tady slyšíme osobní výzvu: „Jděte.“ Jako je Bůh sám v pohybu k nám, tak chce i nás rozpohybovat. Abychom si vycházeli vstříc sobě navzájem. Abychom jen nečekali, co udělají jiní, nebo na to, až bude líp. Ježíš nás zve, abychom mu pomohli s Jeho přicházením do našeho světa. Na tom místě, kde žijeme a s kým žijeme. Ve všední každodennosti našeho života.

Advent znamená příchod. Ježíš přichází. Bůh je v pohybu za námi. Někdo to poznává, někdo ne. Někdo vyjde, jiný ne. Někdo slaví, jiný ne. Jaký bude ten náš nejen letošní Advent?

Eva Potměšilová

Nová kapitánka základní a mateřské školy Archa

rozhovor s Mgr. Vladěnkou Skopcovou

Petroupimskou Archu asi čtenářům Soběhrdského bratra nemusíme představovat. Psalo se o ní mnohokrát, naposledy letos na jaře, když jsme otiskli rozhovor s Kristýnou Hořákovou, jednou ze zakladelek Archy. Čas letí bláznivým tempem a v tomto školním roce se Archa chystá oslavit již třicet let od svého založení či spíše vyplutí do vod vzdělávání a duchovního formování našich ratolestí. Na rozdíl od té archy biblické, která měla přežít se svým osazenstvem pouze jednu potopu světa, je Archa petroupimská spíš na delší plavbu. Pasažéři – žáci se mění ve vzdělávacích cyklech, a i lodníci – učitelé občas přestoupí do služeb jiných rejdařů.

Jednu takovou výměnu Archa zažila zrovna v létě, dokonce na postu nejvyšším. Po dlouholeté ředitelce Jitce Hřebecké nastoupila na kapitánský můstek Vladěka Skopcová, která v Arše doposud neohroženě vedla žáky ke znalosti anglického jazyka. Vladěku jsme poprosili o krátký rozhovor.

Milá Vladko, my se vlastně známe díky benešovskému skautu, ale mohla by ses trošku představit našim čtenářům?

Jasně. Já jsem vystudovala sociální a veřejnou politiku vedle toho sociologii, takže jsem byla trošku mimo pedagogiku. Začala jsem pracovat ve Středisku náhradní rodinné péče už na vysoké škole a na Lince bezpečí, což mě strašně bavilo, ale pořád mě to víc táhlo k učení. Určitě za to můžou i ty začátky ve skautu. Prostě mi chyběly děti v tom každodenním kontaktu. Ale protože jsem měla velkou prioritu dostudovat, tak jsem začala tím, že jsem šla na brigádu do jazykové školy. Postupně jsem nabírala víc a víc kurzů a zjistila jsem, že vlastně učení je moje pravá cesta. Takže postupně se ze sociologa nebo veřejného politika stával učitel – učitelka. Takový hlavní učitelský start u mě byl, když se mi narodila první dcera Anička. Já jsem se z Prahy odstěhovala zpátky do Benešova, a protože jsem nebyla schopná najít práci na plný úvazek, abych se mohla zároveň věnovat hlavně Aničce, tak jsem začala učit angličtinu. Během pár týdnů se zjistilo, že k sobě potřebuju víc lidí. Začala jsem pátrat u svých kamarádek a postupně z toho vznikla jazyková škola. Tu mám dneska už nějakých šestnáct let.

Jak ses vlastně dostala k učení v Arše?

V době, kdy mi končila rodičovská dovolená s mým synem Jakubem, se mi ozvala Jitka Wagnerová z Archy a ptala se mě, jestli bych nevěděla o někom, kdo by mohl učit v Arše angličtinu. A to byla taková velká náhoda, protože já jsem v tu chvíli už tušila, že kvůli svým dětem potřebuju začít učit spíš v dopoledních hodinách. V jazykovce je to vždycky o tom, že děti jsou celé dopoledne ve škole a člověk se pak výuce věnuje až odpoledne a po večerech. A to vůbec nešlo dohromady s rodinným životem a s představou, že bych chtěla být doma taky za maminku. Takže jsem si začala uvědomovat, že jít učit na základku nebo na střední školu dávalo výrazně větší smysl. Ačkoliv jsem měla kontakty na řadě škol, nemohla jsem najít tu pravou, která by byla založená na respektu a prima vztazích mezi dětmi a dospělými.

Jak jsi vnímala, coby necírkevník, že se jedná o církevní školu? Nezasvěcený člověk může mít různě divoké představy, jako že se tam lidi furt jen modlí apod.

Už dlouho jsem znala z Archy Jitku Wagnerovou a Elišku Stěhulovou. Od obou jsem věděla, že Archa je skvělá škola, škola, kde učení dává smysl. Jakmile jsem dorazila na první schůzku s Jitkou Hřebeckou, tak mi bylo naprosto jasné, že se nemusím bát toho, že bych musela ráno začít tím, že se pomodlím a vůbec, že by mě někdo odsuzoval nebo svazoval tím, že jsem v církevní škole. Naopak jsem zjistila, že v Arše se ta církevnost pro mě projevuje tím, že se uznávají hodnoty, které mně dávají smysl obecně lidsky. A tady bych se zase zpátky odvolala ke skautu. Vidím to tak, že jsou to církevní, skautské či lidské hodnoty, které by v sobě měl nést každý bez ohledu na to, v co konkrétního věří. A to je pro mě to důležité, že stavíme na tom správném přístupu, kdy se k sobě lidi chovají slušně a mohou se rozvíjet.

A jak ses dostala k tomu ředitelování? Přeci jen je to méně o učení a více o řízení.

Tak trochu jak slepý k houslím. Ta situace byla taková, že Jitka Hřebecká už na podzim roku 2024 při jednom z našich rozhovorů zmínila, že by mě ráda viděla v managementu Archy. A já jsem tak nějak podprahově vnímala, že možná má nějaký plán ředitelování předávat. Nebylo to tak, že bych si myslela, že já jsem nejlepší kandidát, který by mohl být. Hlavní hnací motor, proč jsem se rozhodla nakonec říct ano, bylo, že jsem měla obavu, že když přijde někdo zvenku, nebude znát, jak Archa funguje a jaká Archa je, a začne mizet to, co dělá Archu Archou – hodnoty a vize, respektující přístup, pedagogický koncept. Konečné rozhodnutí jsem pak udělala až poté, co se za mne postavili všichni ostatní kolegové a souhlasili, že spolu dokážeme plout dál.

Už ses v roli ředitelky dostatečně zajela? Před tím zlobili jen žáci a rodiče, teď přibudou i kolegové a zřizovatel.

Říká se, že na změnu je potřeba alespoň tříměsíční adaptační období, tak když budu brát, že prázdniny nebyla ta pravá adaptace, tak září, říjen, listopad je skoro za námi. Takže bych se už měla nějakým způsobem v nové roli usadit. Já to asi i tak vnímám, opravdu ty poslední dny mám asi větší pocit přehledu nebo nějaké jistoty, která řízení Archy provází. Zároveň vnímám tu obrovskou cestu, která je přede mnou, a to obrovské množství věcí, které se musím naučit. Tím, že říkám, že začínám vnímat jakousi jistotu, tak vůbec nechci říct, že bych věděla a uměla. Asi musím trochu přeformulovat tu tvou poznámku, že předtím zlobili děti a rodiče a teď přibyli ještě kolegové a zřizovatel. Já to takhle vůbec nevnímám. Jsem moc ráda v Arše, vážím si lidí, kteří v Arše jsou, kteří ji tvoří – učitelé, děti, rodiče a samozřejmě zástupci zřizovatele. A to, že se někdy musí věci vyjasňovat, bych vůbec nebrala za zlobení. Naopak by třeba oni možná řekli, že jsem začala zlobit já. (smích)

Můžeš zmínit plány Archy v delším horizontu?

Když to vezmu z obecného hlediska, moc ráda bych, aby Archa ve svých zásadách, ve své vizi a ve svých hodnotách zůstala Archou tak, jak je nastavená od Jitky Hřebecké. A když se podívám na ty kroky do budoucnosti, které jsou již v procesu nebo se chystají, tak je to tvorba nového školního vzdělávacího programu, přecházíme na Vysvědčení jinak, to znamená, že řešíme kritériální hodnocení. Snažíme se také hodně pracovat s týmem mateřské školky, kde se věnujeme myšlence zavedení přístupu Začít spolu. A co se týče infrastruktury, tak protože Archa je velmi vyhledávanou školou, tak bychom moc rádi, aby mohla růst. A z toho plyne, že potřebujeme prostor, kam se vejde i ve větším počtu.

Jsou nějaké oblasti, kde by místní církve mohly více rozvíjet spolupráci s Archou?

Co jsem se zatím rozkoukávala, mám pocit, že spolupráce už běží. Je tu relativně intenzivní propojení s evangelickým sborem v Soběhrdech. Zároveň spolupracujeme s katolickou církví a její Charitou v Benešově. Archa vděčně přijímá dar z Tříkrálové sbírky a děti z Archy se sbírky účastní jako koledníci. Do Archy pravidelně dochází dva faráři, evangelický Josef Bartošek a náš husitský Petr Wagner. Společně vyučují předmět Biblická pátrání. Zároveň náš

školní rok provázejí bohoslužby a slavnosti, které jsou poskládané na základě liturgického roku a my tak prožíváme svátky společně. Určitě budu ráda za další spolupráci. Snažíme se podporovat eku-
menické vztahy a všechny rodiny, které jsou v Arše bez ohledu na to, jakého jsou či nejsou vyznání, tu mají svoje zázemí. Archa se bude snažit všechny propojovat.

Co plánujete pro tento školní rok v rámci oslav třiceti let Archy?

V první řadě to není jenom o tom, že plánujeme, ale už od září s dětmi prožíváme náš rok oslav. Už prvního září děti nastupovaly s tím, že Archa slaví 30 let. Od té doby připravujeme aktivity, které se výročí nějak dotýkají. Z veřejných kulturních akcí nás na konci ledna čeká ples v Petroupimi, v březnu bude na oslavu Archy koncert a všechno vyvrcholí slavností 21. května. Doufáme, že nám vyjde počasí a že se povede vše realizovat na zahradě a v kulturním domě v Petroupimi. Srdečně zveme všechny příznivce Archy. Těšíme se, že se se všemi setkáme a budeme mít společně radost z toho, že Arše už je třicet let.

Děkuji ti za rozhovor a přeji tobě a celé Arše mnoho úspěchů a krásných zážitků na další plavbě.

ptal se Jan Macháček

Rozhovor s psychiatrickou a sexuoložkou Dagmar Křížkovou

Prála bych si, abychom v církvi uměli lépe propojit sexualitu a spiritualitu

O partnerských vztazích a intimitě (nejen) v křesťanském životě
(Se svolením převzato z časopisu Český bratr 9/2025, s. 8-12.)

Dagmar Křížková se narodila v Liberci. Pochází z intelektuálně založené rodiny – její matka Marie Růt Křížková byla významná literární historička a signatářka Charty 77, otec působil jako pedagog a výzkumný pracovník v oboru chemie. Vystudovala stomatologii a později i všeobecnou medicínu. S psychiatrickou praxí začínala v Jindřichově Hradci, později působila v Českých Budějovicích či Praze-Bohnicích. Zde se věnovala také sexuologické praxi. V roce 1993 společně s evangelickým farářem Jiřím Štorkem založila eku-

menický spolek Logos, který se zaměřuje na integraci LGBT+ lidí do společnosti a církví. V r. 1998 absolvovala dálkové studium na Katolické teologické fakultě UK. Za svoji činnost obdržela v roce 2014 ocenění bePROUD. V roce 2022 ukončila soukromou lékařskou praxi, psychiatrii a psychoterapii se však zabývá dosud. Dlouhodobě působí v oblasti duševního zdraví, například v hospici Dobrého pastýře v Čerčanech. Se svou partnerkou žije v Miličíně. Je aktivní členkou římskokatolické církve.

Začnu osobně, jestli se nebudete zlobit. Věnujete se medicíně, ale váš život se zpočátku ubíral jiným směrem – jako řeholnice jste chtěla svůj život zasvětit Pánu. Z kláštera jste ale odešla...

Je to tak. Bylo to koncem 70. let, tedy v době, kdy řády nesměly legálně přijímat dorost. Já jsem v té době začala studovat medicínu a zároveň jsem dojížděla k sestrám do Institutu blahoslavené Panny Marie (dnes Congregatio Jesu). Stala jsem se novickou, postupně složila sliby. Nakonec jsem se ale po revoluci rozhodla ze společenství vystoupit. Roli v tom hrála moje sexuální orientace, které jsem si v době, kdy jsem do řádu vstupovala, nebyla plně vědoma. Bylo to spojené s pochybností, zda bych se pro takový způsob života rozhodla, kdybych si své sexuální orientace vědoma byla. Zároveň jsem jako členka římskokatolické církve začala přemýšlet o tom, jak je to s lidmi, kteří jsou na tom podobně. Proč o tom církev mlčí a tváří se, jako by neexistovali.

Co vás přivedlo k sexuologii? Od řeholní sestry k sexuoložce je to docela dlouhá cesta...

Na medicínu jsem se hlásila s tím, že jediný lékařský obor, který mě lákal, byla psychiatrie. Nejprve jsem ale vystudovala stomatologii, dokonce jsem dva roky zubařku dělala. V r. 1988 jsem dostudovala i všeobecnou medicínu a postupně jsem se dostala k psychiatrické praxi. Po odchodu z řeholní komunity jsem se přestěhovala do Prahy a pracovala v Bohnicích. Postupně jsem se dostala i k sexuologii, protože když jsme založili Logos, tak jsem toužila se vzdělat i v tomto oboru – v naivní představě, že budu pro svoji církev kompetentnějším partnerem k diskuzi. To se v té době úplně nenaplnilo.

Čím se vlastně sexuologie zabývá?

Záleží na tom, jestli se sexuologii věnuje člověk lékařsky vzdělaný, psycholog, sociolog či pedagog. Lékařská sexuologie se kromě běžného psychosexuálního vývoje zabývá poruchami v této oblasti, ať už jde o funkční sexuální poruchy, poruchy sexuální preference (dnes označované jako parafilie – od dříve užívaného názvu „deviace“ se již upustilo). Důležitá je i mezioborová spolupráce, například s endokrinology, andrology, gynekology a urology. Moje zaměření bylo dáno tím, že jsem nastoupila na oddělení léčby sexuálních delikventů, takže jsem se věnovala právě poruchám sexuální preference, tzv. parafilii, a to u mužů, kteří se dopustili nějakého deliktu, a znalecký posudek shledal, že je to na podkladě této poruchy. Nebyla to úplně jednoduchá práce.

Jakou roli hraje sexualita v celkovém zdraví člověka?

Řekla bych, že je to integrální a velice důležitá součást každého člověka. Dokončení zdravého psychosexuálního vývoje a dosažení psychosexuální zralosti je klíčovou podmínkou spokojeného života, ať už je člověk nasměrován tak jako většina na párový či rodinný život, anebo z nějakého důvodu kráčí životem sám. I pro takového člověka je důležité, aby v sobě měl tuto rovinu zpracovanou a aby se přiměřeným způsobem projevovala v jeho vztazích. Je to natolik podstatná součást člověka, že ji nelze nijak eliminovat. Pokud se o to někdo násilně snaží, vede to k různým poruchám a frustracím.

Je vlastně důležité o pohlavním životě mluvit?

Určitě ano. Tím, že jsem se hodně věnovala menšinám, jsem se setkávala s příběhy lidí, kteří vyrůstali v rodině, kde nebyla příliš

otevřená atmosféra a toto téma bylo tabuizováno či odsuzováno. Taková zkušenost těmito lidem komplikovala psychosexuální vývoj či sebepřijetí. Ale abychom nemluvily jen o menšinách – zrovna nedávno jsem viděla film *Sbormistr* a docela se mě to dotklo. Myslím, že je to velmi dobře udělaný film zachycující psychologické aspekty v chování sexuálního agresora i jeho obětí, včetně jejich rodičů, kteří toto nebezpečí včas nerozpoznali. I z tohoto důvodu je třeba snažit se o výchovu a osvětu, aby dospívající lidé byli ochráněni před předčasnou a traumatickou sexuální zkušeností, která může přijít z nečekané strany.

Řekla byste, že mladší generace je v otázce sexuality otevřenější?

Myslím, že ano. I ve vztahu k menšinám nebo v genderových otázkách jsou vzdělanější, víc se o to zajímají. Na druhou stranu si nemyslím, že by to měli o tolik jednodušší, protože jsou leckdy bombardováni přemírou informací, které nejsou vždy podávány vhodným způsobem. Na internetu se mladí dostanou k informacím, které mohou být zavádějící nebo zkreslit obraz sexuálního života. Může je to odradit od toho, aby si plánovali život v partnerském vztahu. Pokud se mladý člověk setká i jen ve vizuální podobě s agresivní podobou sexu odtrženého od vztahu, nemusí to být lákavá vyhlídka.

Jak poznám, že je se mnou v oblasti sexu něco skutečně v nepořádku a mělo by se to řešit odborně? Co pomůže, když se stydím o tom mluvit, třeba i s lékařem?

Chápu, že může být těžké jít rovnou k sexuologovi. V takovém případě by nebylo špatné začít návštěvou psychologa, případně zavolat na linku důvěry.

Jaké bývají nejčastější problémy v sexuálním životě dlouhodobě spolu žijících párů?

Bývá tam často nesoulad v představě o frekvenci sexuálního styku. Bývá běžné, že žena je od určitého věku unavenější, nestojí o sex tak často jako její partner. Ale setkala jsem se samozřejmě i s opačnou situací, kdy žena měla větší zájem o pohlavní život než muž. Je to problém, který není vždy úplně snadno řešitelný. Snažíme se pár dovést ke kompromisu, aby se každý trochu přizpůsobil tomu druhému. Pokud je mezi dotyčnými hezký vztah, láska a

ochota problém řešit, většinou se situace dá zlepšit. Je to nadějně. Mnohem hůř se mi pracovalo s páry, kde vztah už vymizel a směřovalo to spíš k jeho ukončení. Musím říct, že v takových situacích párové konzultace nepatřily k mým oblíbeným, někdy to byla docela dřina.

Jak o sexu komunikovat s partnerem? Jak můžu partnerovi dát najevo, že se mi nějaká praktika či jednání nelíbí?

Komunikace je samozřejmě důležitá. Projevy sexuálního nesouladu nebo poruchy se mohou stupňovat. Třeba projevy agresivity, což bývá častější u mužů, nemusejí být patrné hned od prvních zkušeností. Je zcela legitimní, když ta strana, které je takové jednání nepříjemné, to dá ihned najevo. Pak je dobré si o tom v klidu promluvit – jaké má kdo představy, co je komu příjemné a co nepříjemné – a snažit se dojít ke kompromisu. I v případě, kdy oběma stranám projevy agresivity při sexu vyhovují, by to mělo být předem domluveno, aby to jedna ze stran nevnímala jako ohrožení a nepřijatelné násilí. Jsou to závažné věci a je třeba je řešit co nejdřív. Rozhodně není dobré nechat si cokoliv, co mi vadí, líbit.

V poslední době se hodně mluví o tzv. konsentu – souhlasu se sexuálním stykem. Řada lidí se obává, že pokud nebudou mít vždy výslovný souhlas protějšku, dopouštějí se znásilnění. Jak to tedy je?

O otázce konsentu se v České republice v uplynulých letech hodně diskutovalo. Novelou trestního zákoníku s účinností od 1. 1. 2025 se Česko zařadí mezi země, které mají svoji legislativu ohledně znásilnění založenou na souhlasu, nikoliv na donucení (tedy aby mohlo být sexuální jednání klasifikováno jako znásilnění, musí se jednat o sexuální jednání, ke kterému ten druhý nedal souhlas a nemusí dokazovat, že k němu byl donucen). Domnívám se, že pokud jsou to dva lidé ve vztahu, kteří se dobře znají, mají se rádi a všechno probíhá v pořádku, není třeba mít obavu. Bylo by trošku zvláštní, aby si lidé, kteří spolu žijí dlouho, pokaždé takhle dávali souhlas. Je ale důležité, aby se trénovali ve vzájemné citlivosti. V párové terapii jsem se setkala například s tím, že se muž dožadoval sexu i přesto, že věděl, že jeho žena o to nestojí. V ní potom naopak ještě narůstal odpor k sexu.

Vyskytuje se i přístup, že dlouhodobý vztah či manželství opravňuje k tomu mít s druhým sex, kdykoliv jeden z partnerů chce. Co si o tom myslíte?

V pořádku to není. Během své praxe jsem se setkala s muži, kteří to takto vnímali. Domnívali se, že na sex mají nárok, a tímto způsobem se svojí ženou zacházeli. Ani manželství není bíanco šek na sex, kdykoliv se jednomu z manželů zachce. Zájem o sexualitu se může během života proměňovat, a ne vždy v souladu s tím druhým. I v tomto směru je potřeba s tím pracovat.

Co by nemělo chybět ve zdravém vztahu?

Pro dobře fungující vztah je důležitá komunikace. Někdy je to i trochu diplomacie. Některé obtížnější rozhovory je vhodné začínat v poklidnější atmosféře, vyhradit si na ně čas. Řada z nás má sklon chybovat v tom, že málo chválíme. Kritika z nás vždycky vyjede snáz. Proto je důležité umět to pozitivní na partnerovi či partnerce ocenit. A když člověk potřebuje tomu druhému sdělit, že mu něco vadí, měl by se snažit to říct nekonfliktně, v příhodný okamžik. Tak je vhodné, aby partneři respektovali obecné psychologické zákonitosti toho, jak muži a ženy prožívají partnerský vztah. Zatímco pro muže je intimní setkání cestou ke vzájemné blízkosti, pro ženu je jejím výsledkem. Pak dochází třeba k tomu, že muž má sklon nějaký konflikt urovnat stykem, i když žena na to není vůbec naladěná. Žena naopak potřebuje pocit harmonie, aby o intimní setkání měla zájem.

Co byste poradila párům či jednotlivcům, kteří mají pocit, že se jejich víra a sexuální touhy nějak střetávají?

To je velmi citlivá otázka, nedá se o ní mluvit obecně. Po letech práce s lidmi, kteří patří k sexuální menšině a ve svých domovských církvích nenašli příliš pochopení, si dovedu představit, že takové situace vznikají. Samozřejmě s tímto problémem mohou zápasit i heterosexuální věřící. Je důležité, aby se člověk uměl řídit vlastním svědomím, pokud je ovšem má dostatečně zralé. Pokud jde o člověka, který je součástí nějakého křesťanského společenství, je dobré situaci probrat s duchovním, k němuž má dotyčný důvěru. Je důležité nechat se vést tím, co opravdu cítím, a nepodléhat přílišné úzkosti či výčitkám.

Povídáme si v týdnu, kdy v Praze probíhá Prague Pride, festival věnovaný lidem s menšinovou sexuální orientací. Jak vy osobně festival vnímáte?

Já jsem spíš střízlivý a introvertní člověk, takže necítím potřebu se účastnit Pride pochodu nebo se nějak zviditelňovat. Uvědomuji si však, že pro mnohé příslušníky LGBT+ komunity, kteří ještě nedokončili coming out, může být setkání, k němuž Prague Pride poskytuje příležitost, povzbuzením a oporou na další cestě. Nutno podotknout, že program festivalu je velmi bohatý, není to jen průvod. Začíná se i končí ekumenickou bohoslužbou.

Co by podle vás mohli křesťané v přístupu k sexualitě změnit nebo se naučit?

Myslím, že stojí za to se zamyslet nad tím, jaká je sexualita úžasná síla, ať už ji máme možnost realizovat v partnerství a rodině anebo jako člověk, který nežije v partnerském vztahu, ale přesto sdílí svůj život s farním společenstvím a přáteli. Sexualitu nejde oddělit od ničeho, co v životě prožíváme. Jsme sexuální bytosti.

Jak stárnu, čím dál častěji si kladu otázku, co to znamená, že jsme stvořeni k Božímu obrazu. Jak máme ukazovat lidem Boží tvář? Jaké vlastnosti máme rozvíjet, abychom žili co nejplněji Boží lásku, která má dimenzi erotickou, bratrsko-sesterskou, charitativní? V tomhle všem nám sexualita má co říci, ať už jsme v jakékoli životní situaci, v jakýchkoli vztazích a jakémkoli zdravotním stavu. Přimlouvala bych se za propojení sexuality a spirituality. Snažit se život žít v co největší šíři, integritě a hledat, k čemu nás Bůh každý den volá – jak máme světu přinášet jeho lásku.

připravila Adéla Rozbořilová, foto: Jiří Hofman

Volba benešovského faráře

V neděli 21. 12. od 9 h budeme v Benešově volit bratra Josefa Bartoška farářem sboru. Josef Bartošek je čtenářům Sobra dobře znám a jsme rádi, že kromě úvazku v Sedlci-Prčici máme nyní příležitost ho zvolit za faráře i v Benešově. Jedná se o 0,3 úvazek na rok. Zároveň je třeba dodat, že nutnou podmínkou je pokyn k volbě od synodní rady, tak snad stihneme vše potřebné a pokyn bude udělen. Hledání faráře je proces,

kde s každým rozhovorem s adepty o farářskou práci lépe poznáváme potřeby členů a kromě výhledu našich finančních možností si uvědomujeme a tříbíme priority, na které musíme brát zřetel. Mezitím již mnohé z činností na staršovstvu pokrýváme sami, úzce spolupracujeme s administrátorem Daliborem Antalíkem, Tomášem Trusinou a Gabrielou Böhmovou. V poslední době nám také kázáním často vypomáhá Christof Lange z Tábora, který také vyjádřil zájem o farářský úvazek a jehož nabídku jsme intenzivně zvažovali. Patronát nad benešovským sborem drží Petr Štulc, na kterého se podobně jako Matěje Opočenského můžeme vždy obrátit s prosbou o pomoc nebo radu. Jsme neobsazeni od září 2023 a za tu dobu již máme představu, jakou úlohu by měl farář na částečný úvazek ve spolupráci se staršovstvem plnit, ale zároveň i jaké možnosti jsou pro nás opravdu dosažitelné.

Snaha sboru podepřená důvěrou v pomoc našeho Pána nyní dozrála. Po rozhovorech s farníky jsme se na staršovstvu byli schopni rozhodnout a poslední adventní neděli budeme, pokud vše dobře dopadne, volit faráře Josefa Bartoška. Jsme vděční za jeho dlouhodobý zájem o benešovský sbor, volbu v Sedlci-Prčici a možnost spolupráce s tamním sborem. Bratr farář Bartošek je osobnost, zná místní prostředí i z předchozího působení v Soběhrdech, je respektovaným farářem v seniorátu. Po delší době má náš sbor příležitost mít vlastního faráře, prosíme myslíte na nás a držte nám palce.

Igor Turzik

Zprávy ze Sedlce-Prčice

Sborový výlet ze Sedlce na Zvěřinec

Jistě víte, že je u nás na 1. máje zvykem scházet se ke čtení Máje. Ale již nějaký čas to není možné přímo na místě zříceniny hradu Zvěřinec, kam K. H. Mácha putoval a kde od roku 1938 visí pamětní deska, protože tam ve stejný den mají svou akci skauti ze Sedlčan. A tak jsme se na Zvěřinec prošli v poslední říjnovou sobotu, počasí nám opět vyšlo lepší, než se dalo podle předpovědi čekat. Nemohli jít všichni, kteří chtěli, a tak nás bylo nás nemnoho, viz foto. Po cestě dlouhé asi 14 km byl čas na mnoho rozhovorů. Pejskové se proběhli samozřejmě delší trasou. Ač je vrchol Zvěřince zarostlý plevelným akátem a není vidět do kraje, jeho návštěvu můžeme jen doporučit.

Volba faráře na období 2026–2027

V neděli 9. listopadu se v Sedlci–Prčici konalo po bohoslužbách volební shromáždění, kterému předsedal náš (s Benešovem i Soběhrdy společný) seniorátní patron Petr Štulc. Sešli jsme se k volbě Pepy Bartoška na další období a zvolili jej všemi 15 přítomnými hlasy. Jsme za něj vděční a vyprošujeme pro něj a jeho rodinu Boží požehnání.

Adventní koncert

V neděli 30. listopadu byla kaple v Prčici vytápěna dvakrát: poprvé ráno na bohoslužby a podruhé před adventním koncertem od 16 hodin. Zavítaly k nám dámy Karolína Cingrošová (soprán) a Zbyňka Šolcová (harfa) a přednesly díla klasické hudby českých i světových mistrů. Koncert zorganizovala sestra Eva Roztočilová, pozvání k němu dostali obyvatelé Sedlce-Prčice a okolí osobně, na plakátech i obecním rozhlasem. Kaple zvaná Betlémská byla zaplněna do posledního místa, dostavila se i paní starostka Miroslava Jeřábková a přítomno bylo také nemálo dětí včetně rozkošné dcerky pěvkyně. Posluchači byli díky prvotřídnímu přednesu vtaženi do nádherné hudby a naladění na nejkrásnější období roku – advent a Vánoce. Vyslechli jsme písně v italštině, angličtině, češtině, ale také skladby hrané harfou samotnou, v závěrečné části pak pásmo koledí, ke kterým jsme se mohli připojit i svým zpěvem. Dámy sklidily velký aplaus – standing ovation, a tak doufáme, že se budeme moci těšit na další koncert v příštím roce.

Petra Bandhauerová

Naše Gábina

Od září 2023 je benešovský sbor bez stálého faráře/farářky. Ale nezůstali jsme opuštěni, měli jsme postupně dva vynikající administrátory (Matěj Opočenský, 2024 a Dalibor Antalík, 2025), pomáhali nám ze seniorátu, také mnozí faráři či výpomocní kazatelé se přidali. V současnosti to vypadá, že bychom od nového roku mohli mít na menší úvazek i „svého“ faráře. Budeme však s vděčností a úctou vzpomínat na všechny, kdo nám v oné době podali pomocnou ruku.

Mezi pravidelné pomocníky patřila a stále patří „půjčená“ farářka Gabriela Böhmová, i když oficiálně pouze do letošního listopadového konventu. A tady je třeba zdůraznit, že nám pomohlo řešení seniorátu, který k nám Gábinu vyslal na zkrácený úvazek jako seniorátní farářku s ur-

čením pro Benešov. Kázala u nás již od ledna 2024, ačkoliv oficiálně schválena byla až od dubna (na 20%). Později se její úvazek zvýšil, i když číselně nepatrně. Gábina nám však věnovala čas „nad úvazek“. Sloužila sboru nejen kázáním jednou měsíčně a přípravou dětí ke konfirmaci, ale také několika půldenními výlety s dětmi, které nahrazovaly nedělní školu. Vždy v létě, spolu s manželem Honzou, organizovala celodenní sborovou vodu – společné splutí určité části Sázavy. Obě sborové vody se ve sboru setkaly s velkým ohlasem. Gábina začala rovněž pracovat s dětmi z azylového domu a za sebe mohutně děkuje za tuto její pravidelnou práci v našem středisku Diakonie, která se nepřerušila s ukončením její aktivity pro sbor jako seniorátní farářky, ale bude pokračovat i v dalším roce.

Mírka Nulíčková

Tradiční soběhrdský bazar

Tak jsme se letos zase odhodlaly (my ženy) uspořádat bazar. Povzbuzovaly jsme přátele a sousedy, aby si uklidili ve skříní a něco věnovali na užitečnou akci. Pytlů a krabic se tedy sešlo hodně. O tom žádná... Je vidět, že přebytků oblečení je všude dost. Během dvou dnů jsme stačily vše pěkně uspořádat. Horší to bylo další dny. Naplánovaly jsme prodejních dnů dostatek, aby si každý mohl vybrat, kdy bude mít čas se v soběhrdském kostele zastavit. Plakáty pověsily do mnoha vesnic okolo, maily psaly... No ano, facebook jsme opomněly. Přece jenom jsme starší generace.

Střídaly jsme se na držení pohotovosti, kdyby někdo přišel, ale nával se tedy rozhodně nekonal. Ještě že jsme spolu rády i tak, měly jsme příležitost leccos probrat. A to nemyslím jenom věci.

Takže příští rok si dáme pauzu, síly ubývají.... Nicméně abych nebyla úplně skeptická - kupodivu jsme přece jenom docela dost peněz vybrali. Aspoň ty naše rodiny se trochu přiblížily. A taky musíme poděkovat mužům, kteří nám pomohli na začátku a na konci v nošení těžkých věcí a při úklidu celého kostela a jeho okolí. Společně jsme poobědvali a připravili vše zbylé k odvozu do Červeného kříže, což po velikém pátrání po organizaci, která ještě není naprosto zahlcená, se podařilo dojednat sestře farářce. Příští rok něco vymyslíme, abychom se mohly sejít, ale hadry to nebudou.

Vlasta, Jitka, Alena, Míša, Pavlína, Eva, Božka, Iva, Radka, Marie

Kalendář akcí ve sborech

Soběhrdy, Benešov, Čerčany, Prčice a kazatelská stanice Vlašim

7.12. 14:00 - adventní koncert Mammas a mammas v Soběhrdech

16.12. 18:00 - vánoční koncert ZUŠ, sbor ČCE Benešov

17.12. 17:00 - adventní koncert DDM, sbor ČCE Benešov

19.12. 13:00 - vánoční besídka v azylovém domě Diakonie, Vlašim

21.12. 9:00 - sborové shromáždění s volbou faráře v Benešově

21.12. 11:00 - **Vánoční hra s písněmi**, Husův sbor v Čerčanech. Jak by vypadal vánoční příběh, kdyby ho nevyprávěli zapomnětliví lidé, ale zvířata? Konkrétně krysy, které tvrdí, že byly od začátku u všeho? Kdo všechno se přišel do Betléma podívat krom pastýřů a mágů? Byl Josef do Marie doopravdy zamilovaný, až tak, že pro ni napsal lovesong? Rozverná vánoční hra pro velké i malé, ve formě pásma kramářských písní, s užitím tvorby legendárního Jaroslava Svobody.

25.12. 10:00 - Boží hod vánoční, Husův sbor Vlašim, ekumenická bohoslužba husitské, evangelické a bratrské církve

25.12. 10:00 - Boží hod vánoční v Soběhrdech (E. Potměšilová)

25.12. 10:00 - Boží hod vánoční v Benešově (D. Antalík)

Beze studu a krásně - Peter Dabrock, ed. /knižní upoutávka/

Čím by se měl v současné době řídit evangelický pohled na sexualitu? Při hledání odpovědi na tuto výzvu dávají autoři a autorky promlouvat biblickým textům, vstupují do rozhovoru se sexuologií i sociologií, všimají si proměn vztahů a místa sexuality v lidském životě od dětství po stáří, aby se dobrali k vodítkům užitečným jak pro postoje a vztahy jednotlivců, tak pro přístup k sexualitě v životě církve. Vysvobozují ze zakletí předsudky, a přitom se nevyhýbají ani sporným podobám a projevům sexuality. Umožňují objevit sexualitu jako krásný dar, za nějž je potřeba převzít odpovědnost.

Z němčiny přeložil a úvodem opatřil Jiří Šamšula.

Můžete objednat v Nakladatelství EMAN (eman.evangelnet.cz)

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kurátor: Igor Turzik; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelici Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; farářka: Eva Potměšilová; telefon: **604180711**; kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **702 099 450**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu: 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; farář: Josef Bartošek; telefon: **604914582**; kurátor: Jindřich Souček; telefon: **724313262**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Přihlásit a nebo odhlásit **odběr časopisu** lze na emailové adrese či telefonu příslušných sborů.

Redakční uzávěrka

čísla jaro/2026 je 22. března 2026

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Petra Bandhauer, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: **marie.stolarova@centrum.cz**

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Zvěřinec (doslova), Máchova deska a výlet přčických, říjen 2025.

Snídaně Páně v nedělní škole. Benešov, duben 2025.

Vánoční hra s písněmi

Husův sbor Čerčany

21. 12. 2025 od 11:00

